

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

SWAZEK I

'Vzkříšení'

Kapitola I

~Eden byl jediným rovným. Zahalený v tiché mlze, tichý horský les mohl sloužit jako dokonalý a nedotčený ráj – dokonce i Nezažené Stvoření. Hluční ptáci se třepotali v hustém baldachýnu zeleného masa a ranní slunce prosvítalo korunami stromů a vrhalo barevné střepy šikmého světla skrz opar. Pak a znovu se mlha rozestoupila a objevilo se toulavé zvíře, prohlížející si kořeny a larvy, jen aby ho znovu pohltilo a stalo se tím, čím bývalo, neporušenou průsvitnou zdí. Jediný list se líně spirálovitě vinul paprsky slunečního světla a mizel v mlze. Další list se vlekl za prvním – a za dalším. Ptáci ztichli – sluneční světlo pohaslo.

A tak to začalo.

Mlha se začala vířit prchající zvěří a z ní přšlo listí, větvičky a peří.

Stromy, hejna zářivých ptáků se vznesly k nebi. Hory duněly a stromy se kymácely, zatímco země duněla jako udeřený gong. Na vrcholu tohoto zlověstného zvonění se přes horský hřeben přehnal dav ohavných okřídlených bytostí. Někteří, Kykloповé, se tyčili do výšky stromů. Jiní, podobní Chimérám, nebyli vyšší než lidské dítě. Všichni měli na sobě bojové oděvy, jejich membránová křídla se rozrušeně mávala, v drápech svírali meče a štíty. Po tisících se z horského svahu valila hora andělů, obrů a grotesek – Grigoriů, Nefilimů, Eljů, Gorgonů, Titánů a Kyklopů – jako kaskádovitá lavina zkázy. V čele řvoucího plamene vedla skupina andělů s černými očima sestupující dav do stinného údolí, vyřezávala si široký pruh podél svahu a srážela les k zemi. V závěsu té nesvaté legie nezůstala žádná živá bytost.

Pak, stejně rychle, jako nastal, ten chaos zmizel.

Zchátralou krajinu zaplavilo nové ticho, stejně úplné jako zkáza, která nastala od té doby. Konečně se ozval gong a země se začala třást pod vlivem dalšího davu. Přes horu se nyní blížila další legie andělů, oděná podobně jako první horda, ale natolik odlišná, že si zasloužila zařazení do zcela jiného druhu. Tito tvorové připomínali spíše velké muže a ženy než démony; a ačkoliv měli oči stejně černé, hleděli spíše soustředěně než rozzlobeně.

Zástup tvorů se zastavil na vrcholu hory a prohlížel si zkázu pod sebou. Vedoucí anděl Michael se otočil a promluvil hlasem jako sbor tisíců lidí.

„Je tu utkaný klam – oni zůstávají!“ Otočil se zpět k zdánlivě opuštěnému svahu dole a zařval: „Semjazo, nebudeš mít klid! Zruš své zaříkávání!“

„Kerbero! Araqiel!“ Nikdo neodpověděl. „Ukažte se! Na rozkaz Trůnu!“ zařval anděl.

Z nebes sestoupily další dvě legie andělů, jejich počet téměř klesl.

Slunce před východem mezi Michaelovou formací. To byly zástupy Gabriela a Rafaela. Michael k nim promluvil a řekl: „Semjaza a jeho legie jsou dole.“

Kerberos nás také zradil, od té doby, co se spojil s těmi z...“

Náhle se z padlého stromu stala Andělka Araqiel a odhalila svou pravou podobu, i když se vrhla k Michaelovi.

„Michael!“ varoval ho Raphael.

Michael se otočil a jediným pohybem vymrštil meč do vzduchu. Araqiel se na něj vrhla, sekla po něm mečem a zaječela, i když se do ní zabořila jeho čepel. Zřítela se na zem a explodovala v rozrušený roj rozpouštějících se prachových smítek.

„Semjazo!“ křičel Michael. „Tvůj podvod tě nevyloučí z odsouzení.“

vstoupil na mýtinu. „Zde bude další brána,“ zvolal Michael a zabořil meč do země. Hora se znovu otřásla, když Michael vytáhl zářivou čepel a z poraněné země nyní tryskala krev.

Vzduchem protrhl výkřik a to, co vypadalo jako balvan, se proměnilo v klopýtající postavu Semjazy, svírající zející ránu na hrudi. „Kerbero!“ zvolal. „Zlom meč! Zavři ránu!“ Když Semjaza padl, jeho kouzlo se rozplynulo a krajina se proměnila. Tam, kde ležely v nepořádku spadlé stromy a balvany, se nyní odhalila legie démonů – tisíce jich – krčících se na zpustošeném horském svahu.

V okamžiku se jeden z nich vyřítit vzhůru po svahu hory: hrozný anděl se třemi psími hlavami, skřípajícími zuby a bičujícím ocasem hada – Kerberos.

Vítr sílil jako bouře a mraky se valily do rychle se stmívající oblohy.

„Ezequele!“ zvolal Semjaza. „Mraky! Zlomte meč!“ Semjaza se pak kutálel o kousek dál, zemřel a proměnil se v oblak prachu. Semjazovo vojsko se vrhlo v útok, Následovali Kerbera po úbočí hory směrem k Michaelovi. Tři legie na vrcholu hory klidně ustoupily, poklekly a sklonily hlavy. Z vířících mraků sestoupil černý vír a dopadl na zem. Země se zvedla a z krvácející rány, kterou způsobil Michaelův meč, se vynořila skála. Vír obklopil drsný kámen a zčernal ho, čímž ho tvaroval a v zuřivém pohybu vyryl. Z chaosu se vynořil vyleštěný obdélník, na jehož pěti plochách byly vyryty stovky řad složitých kruhových a lineárních symbolů.

Vznikající monolit obrátil Kerberův postup v útěk. Útočící legie se jako jeden celek otočila a hnala se z hory dolů, hrůza v jejich černých očích nahradila krvežíznivost, ale bylo příliš pozdě. Brána byla hotová. Prchající andělé zpomalili, jako by se vzduch stal vazkým, zpomalili a pak se zastavili, i když se snažili uniknout. Vířivý vír je sálal a neúprosně je táhl do svého srdce, dokud každého z nich monolit nepohltil. Když poslední zmizel, srdce monolitu shořelo a zanechalo v jeho středu zející díru. Vír stoupal k nebesům a mraky zpomalily svou rotaci. V tichu andělé slyšeli syčení páry stoupající z nově postavené brány.

Hladký černý monolit byl vysoký tři metry, široký pět stop a hluboký dva metry, každý viditelný centimetr byl pokryt verši v jazyce andělů a samotného Boha. Sklovitě černý povrch monolitu byl dokonale hladký jako nejlepší zrcadlo a středový otvor měl bezchybný tvar, měl napříč jednu stopu a prořezával kámen po celé šířce. Kamenná pečeť byla dokonalá.

Klečící andělé vstali. Michael se otočil ke Gabrielovi. „Zbývající Strážci jsou ukryti v kopcích Uhru.“ Gabriel pohladil meč a vykročil po úbočí hory.

„Gabrieli,“ zavolal za ním Michael.

Gabriel se bez zpomalení ohlédl přes rameno, když Michael dodal: „ Musí být zabiti vlastními meči – na rozkaz Trůnu.“ Gabriel odpověděl souhlasně mávnutím ruky, vyskočil na velký kámen a zařval nad hlavy své legie: „Do údolí Uhr! K poslednímu Grigorimu!“ Gabriel se s legií těsně v patách řítit k západnímu obzoru .

„A kam uprchl Azazel, Michaele?“ zeptal se Rafael hlasem mnoha lidí.

„Uletěl do pouštních hor Haradanu,“ odpověděl Michael. „Přísahal...“

„Spojenost s Lucifaelem. Azazel podporuje její nárok na trůn výměnou za ochranu v jejích větších počtech.“ Michael si prohlédl syčící monolit. Oba dva obešli kamennou pečeť, zatímco Michael pokračoval: „A Batareliny mnohé legie brzy doplní její řady.“

Michael se zarazil a střelil pohledem k Rafaelovi – na jeho obličej se objevilo znepokojené obočí. tvář. „Pokud se spojí, Lucifael získá potřebné množství. Nefilimové rovněž zpevní její řady; a ona touží po trůnu – nade vše.“

Rafael se otočil a zařval nad svými rozsáhlými nebeskými řadami mečů a křídel:

„ Pohybujeme se proti Batarelovi legiím a zbývajícím hordám Nefilimů!“ Polovina andělů se vtrhla do východní části nebes a sevřela vzdušné řady za Rafaelem.

Michael pak přikázal zbytku: „Seřadte se k útoku proti Lucifaelovým novým legiím! Očekává nás; přesto nám Trůn osvětluje cestu! Jako předtím nejprve zabijeme obry a pozemské demony. Pohybujeme se jako jeden celek – neotálejte!“ Za Michaelem se do nebes vznesl oblak bílých křídel a třpytivých brnění a opustil stojící pečeť.

A tak pečeť stála téměř šest set století, dávno skrytá živly a časem, kdy se na ní usazoval prach a poté vrstvy hlíny a kamení. Zatuchnutá v asijském kontinentu ležela dřímající, zatímco se desetiletí honila jako pářící se čínské jepice.

S pádem Strážců a Grigorijů, andělů, kteří se starali o pozemské záležitosti, zůstal pouze Člověk, aby dohlížel na dobrou zemi. A dělal to po mnoho generací.

Pak, když se člověk staral o svou zahradu, náhodou objevil zakopanou bránu. Věděl to Aby artefakt považoval za božského původu, odstranil staletí a uchoval ho v paměti, když na jeho vrcholu postavil chrám. Po dalších půl tisíciletí artefakt tajil, uctíval ho a utvářel svůj život podle toho – až do dne, kdy se stal natolik učeným, že otevíral pečeť, a přesto zůstal natolik pošetilý, že se o to pokusil.

~*~

Střední Čína ~ červen 1331

Stovky holubů lemovaly mohutnou střechu zdobeného čínského chrámu, kdákaly a klovaly se, když se snažily zaujmout více řídkého prostoru na římse. Znovu a znovu se z přeplněného hřebene vznesl jediný pták, obletěl širokou škálu let a vrátil se k dav, mizející v masě. Pod římsou pokrývaly kamenné povrchy šedobílé skvrny nashromážděné desítky let holubích trusu. Z holubníku vyčnívaly kamenné sochy, usazené na rovnoměrně rozmístěných plošinách. Každá z nich zobrazovala groteskní kamennou bestii, vysokou čtyři stopy a s membránovými křídly podobnými netopýřím.

Některé z těchto kamenných bestii byly podobné drakům, jiné zčásti lidem a zčásti bestiím a další byly humanoidní, ale primitivního vzhledu. Některé se krčily s roztaženými křídly, jiné s křídly zastrčenými a složenými a pak existovaly různé kombinace obojího . Detaily soch a jejich náhodné držení těla byly tak realistické, že by mohly byli to živí tvorové zmrazení v kameni. Trčeli všemi směry a lemovali celý vršek chrámu.

Samotný chrám byl pozoruhodně starobylý, skládal se z nepravidelných kamenných desek vytesaných před tisíci lety. Vnější stěny stavby pokrývaly erodované rytiny zobrazující létající démony, nejpočetnější z nich byla ikona draka s roztaženými křídly, zcela obklopená třemi kruhy se společným středem. Průčelí chrámu lemovaly tři klenuté vchody, přičemž prostřední oblouk byl vyšší než ty po obou jeho stranách. Levou hranu každého z oblouků střežily tři dvoumetrové kamenné rytiny okřídlených lvů podobných zvířat a nad každým ze tří oblouků byl vyryt zřetelný čínský nápis. Celková pasáž, čtená zprava doleva, by se dala přeložit jako „Chrám létajícího draka“.

Chrám obklopovaly upravené zahrady, hrbaté teakové mosty se ohýbaly sem a tam přes zurčící potok. Za bonsají a balvany vnitřní zahrady ustupovaly sady ovocných a ořechových stromů a malé háje listnatých stromů divočejším horským lesům. Na okraji těchto upravených zahrad a nezkrocených lesů seděl na starém, původním stromě ginkgo drozd čínský a naplňoval vzduch klidnými tóny, zatímco dopolední slunce zdobilo cestičky a tůně.

Z lesa se vynořila řada mnichů v černých rouších a slavnostně sestupovala po kamenné

chodník vedoucí k budově. Pluli po cestě jako mlha se sklopenými hlavami a rukama sepjatýma před sebou. Tiše jako smrt se řadili do chrámu. Uvnitř hořelo na každém vodorovném povrchu bezpočet svíček a z děrovaných nádob se spirálovitě vznášel sladký kouř kadidla. Svíčky a kadidlo se spojovaly a dodávaly atmosféře uvnitř chrámových zdí hustý nádech spirituality. Hedvábní mniši procházeli třemi po sobě jdoucími komorami, každá komora byla větší než ta předchozí. Poslední z nich byl obrovský a jeho konkávní strop sahal vysoko nad kněze. Rytiny létajících zvířat obklopoval kopuli stropu. Jeho zakřivený povrch byl poznamenán nespočtem protínajících se čar a nápisů, které vypadaly jako podrobná astrologická mapa nebes.

Uprostřed místnosti byl do vyleštěné podlahy vyříznut dokonale symetrický kulatý otvor. Jáma byla velká, téměř třináct stop hluboká. Stejně jako podlaha chrámu byla i válcová stěna otvoru hladká a vyleštěná a uprostřed otvoru, třináct stop pod podlahou chrámu, stála kamenná pečeť. I po uplynutí šedesáti tisíc let stál Kámen brány bezchybný a nedotčený jako v den, kdy pohltil Strážce a velkou část nebes.

Čtyři vyhublí kněží seděli blízko okraje jámy s nohama založenýma na nohou a rouchy staženými z ramen, které odhalovaly úzké hrudi a hubené paže. Jejich sešlý stav svědčil o dlouhých obdobích půstu. Pot se jim třpytil na napjatých krcích a kostnatých žebrech a oči jim pálily ve dně propadlých důlků, zatímco seděli jako sochy.

hluboce pohroužení do meditace. Průvod mnichů obešel čtyři kněze a pak se usadili rameno vedle ramene a vytvořili pevnou zeď kolem kněží a jámy. Jak přicházeli další mniši, vytvořili druhý kruh a pak třetí, až komnatu zaplnily tři soustředné kruhy meditujících svatých mužů. V hlubokém tichu se kupolí tiše ozývalo občasné plápolání hořících svíček jako zvuky vzdáleného hromu.

Brzy do prostoru vstoupili další tři kněží. Dva nesli velké svíce a třetí kráčel mezi nimi, tento oděný v rouchu rudém jako čerstvá krev. V rukou nesl starobylý svitek pergamenu. Tři kněží se zastavili za kruhem mnichů a kněz v červeném rozvinul svitek a odhalil sloupce čínského písma. Pergamen obsahoval překlady veršů, které byly vyryty na povrchu Vstupního kamene.

Venku před chrámem, kolem jeho pozemku, bylo slyšet pouze zurčení klidného potoka. Drozd se náhle vznesl a pronásledoval včelu mezi zahradními květinami. Jakmile zobák zpěvného ptáka včelu vyrazil do vzduchu, ozvala se exploze a okamžitě...

Chrámová kopule se roztříštila a kamenné střepy vymrštily stovky metrů do vzduchu. Otřes byl tak silný, že strhl nejbližší stromy bez listí a úlomky žuly a lidských kostí se nabodly na jejich spálené kmeny. Do zahrady se snášely obrovské kusy kamení, které lámaly větve a vytvářely krátery. úhledně shrabaná země. Vlající prach a popel se řítil nad pozemek a valil se po celém horském svahu jako vlnící se pyroklastický příliv.

To, co z chrámu zbylo, žhnulo zuřivým žářem a praskalo kameny, které tam zůstaly stát. A teplota stále stoupala, až se stěny hladké jámy v epicentru chrámu rozpustily jako prosakující míza. Spálené stromy obklopující chrám vzplanuly. Nežraněný Bránový kámen vyčníval ze středu kráteru. Díra v srdci kamene se zahalila hustou neprůhlednou žlučivou černou mlhou, která se začala vířit a

výpary, valící se z Gatestone jako viskózní žíravý oblak hustý jako sirné plyny.

Mrak se zvedl z kráteru a přitiskl se k zemi, zatímco se vznášel pod lehčím popelem. Nerozptýlil se, ale zůstal shromážděn jako jediná vroucí masa, ničivá zahradní zeleň za sebou. Pak se na nepoškozené mýtině zastavil a na chvíli se vířil na místě, než se sroloval do sebe a sloučil ve svém středu. Oblouky světla připomínající bouřku v hlubokém kupovitém oblaku probleskly skrz masu, když hluboko v ní nabyl tvaru tvar. Zpočátku stín, který se vyvinul, aby nabral hustotu a strukturu, a nakonec pletové odstíny. Mrak se ztenčil a odhalil nahou ženu s roztaženými membránovými křídly. Její vlasy sahající až po pas byly černé jako ebenově onyxové a jemné jako hedvábná nit. Její oči a nehty byly stejně černé a třpytivé jako tvář Gatestone, která silně kontrastovala s její téměř průsvitnou pletí, bledou jako Smrt. Její Andělský Krása se nevyrovnala ani samotné Evě. Byla to nesvatá Lucifael, Drak, svůdná Lilith, zářivá Ranní hvězda, starobylá Heylel a Matka Sukuba z pekla – tisíc tisíc jmen, která se od té doby v průběhu věků vyskytovala. Zhmotnělý duch Lucifael vyplivl hlasem mnoha žen: „Jeden! Zbývají dva,“ povzdechla si a upřeně si prohlížela zkázu.

Rozplývající se mlha kolem ní odhalovala krajinu noční můry. Chrámový areál byl kouřící, mrtvolami zaplavenou ruinou. Pole černi obklopovalo zářící pozůstatky chrámu a vnější zahrady ležely ploché a spálené, umírající žízní. Z potoka, černého od sazí a zuhelnatělého uhlí, se vznášela pára. Bonsaje praskaly, hořely a občas se jeden za druhým rozpadl na popel a škváru tam, kde se dříve rozpadly. stál.

Lucifael vystoupila a sebrala ze země mrtvého holuba. Pohládila ptáka, jak... starostlivá duše. „Ještě ne, drahoušku,“ zašeptala. „Pojď.“ Pták se s trhnutím probudil k životu, hlava se mu třásla, jako by měl zlomený krk. Pohládila ho. „Vskutku. Vrať se, maličký.“ „jeden.“ Jeho oči se lehce otevřely a setkaly se s jejími. Zatřepotalo se a ona se ho chytila za krk. Přiblížila si ptáka k obličej, zhluboka se nadechla a vydechla nad ním hustý sirný oblak. Jeho peří žlutě zářilo.

V zatuhlém oblaku se skrývala zkáza prakticky pro každou živou bytost na Zemi, protože v sobě nesl smrtící zárodek dostatečně odporný na to, aby zničil tvář Asie a nakonec i větší část Evropy. Tím zárodkem byla Yersenia Pestis – samotný nástroj Černé smrti. Lucifael se ušklíbala a ptákovi nařídila: „Poslouchej mě, maličký. Předěj lidem mé slovo – že brzy přijdu a vezmu si zpět, co je moje.“ Vyhodila holuba do vzduchu. Zakroužil a letěl na jih, právě když se Lucifael rozhořel v oblak valícího se popela, který se pak proměnil v podobu havrana. Kouřová tvář se prohnala přes pozemek a propadla se otvorem v Bráně.

Nešikovně a nepravidelně se holub spirálovitě vznášel vzduchem po úbočí hory a ven na pláň. Jeho stín se dotýkal doškových střech malé osady, prchal přes pole a houštím lesa. Nakonec si pták našel cestu do... srdce přeplněné vesnice. Dostal se do záchvatu a zřítíl se k zemi, narazil do latkové zdi budovy, načež se zastavil na zemi za stánkem s rybami na rušném vesnickém trhu. Jak se večer setmělo a tržiště se vyprázdnilo, nikdo všiml si mrtvého ptáka a v houstnoucí tmě nezůstal nikdo, kdo by viděl to nechutně bledé světlo, které začalo vycházet z mršiny.

Holub ztuhl a prochládl, ale jeho peří stále zářilo nezdravou žlutou září. Za svítání narazily na mrtvolu dvě černé krysy. Jedna krysa čichala

na jeho vytřeštěné oko, zatímco druhý čichal k jeho hřbetu, a oba, shledaje zdechlinu čerstvou, se do ní vrhli. Než však s touto hrůznou hostinou skončili, přiblížil se k rybímu stánku muž, odehnal mouchy se zelenými hřbety a plácl těžkou rybu s mléčnými očima na drsná prkna stánku. Krysy se rozprchly, plné nemoci, kterou ptačí maso neslo.

Krysy byly zdatnými mrchožrouty, ale ještě efektivnější byli paraziti, kteří se na hlodavcích nepozorovaně živili. Bacil, který se na trh dostal s chrámovým holubem, se v tělech krys rozmnožil a proměnil je v živý guláš a čarodějnický odvar smrti pro blechy, které je zamořily. Ačkoli na blechy bakterie příliš nepůsobily, cpaly se krví nakažených krys, kterou okamžitě...

vyvrhl do těl následujících hostitelů, když se připravovali na další jídlo. Během dvou týdnů poté, co holub spadl jako mana do tržiště krysy, blechy rozšířily bakterii na každou krysu ve vesnici.

Krysy začaly umírat, což nutilo blechy hledat zdravější potravu. I nemoc si při decimování populace hlodavců vyhledávala nové živné půdy a šířila se v žaludcích miliard blech, kde našla nového hostitele – nemoc se přesunula k další oběti: lidem.

Za tohoto sladkého a slunečného rána si mladá Číňanka prohlížela svázané svazky černého zázvoru navršené na stánku s ovocem a zeleninou jen pár metrů od místa, kde dopadl prokletý holub. Dívka ukázala na malý balíček a zeptala se staré ženy, která stánek provozovala, kolik si za něj přeje. Žena zahrozila sedmi prsty před svým bezzubým úsměvem. Dívka se usmála a souhlasila: byla to férová cena. Žena vzala dívčí mince a podala jí svázané kořeny, ale v tu chvíli její mladá zákaznice vykřikla a odskočila od stánku. „Krysa!“ zvolala a její příjemné rysy se zkřivily odporem. „Přeběhla přes“
moje noha.“

Žena se zasmála a líně mávla rukou ve vzduchu. „Jen neškodní škůdci,“ řekla s úsměvem. „S tolika povalovaným jídlem se zosmělili, skoro jako domácí mazlíčci.“

Dívka natáhla ruku, aby si vzala svůj nákup, a přála si být co nejdál od té staré babizny. a její „mazlíčky“. Ucítila štípnutí v kotníku, znovu ucukla od prodavače a zvedla lem své dlouhé sukně, aby odhalila bosou nohu. Předklonila se, aby si ji blíže prohlédla, a zamračila se. Při tom jí na zem spadl široký slaměný klobouk, kde ho procházející obchodník ušlapal. Stařena se rozesmála a zřejmě se bavila i tím nejběžnějším neštěstím. Dívčin ostrý pohled ženinu veselost jen zvýšil.

„Kdyby všichni měli takovou smůlu jako vy, byli bychom všichni do úsvitu mrtví,“ zasmála se. Dívka, která v této bezútešné filozofii neviděla humor, si vzala klobouk a nasadila si ho zpátky na hlavu. Starý ženin smích ji posměšně pronásledoval, když odešla a zmizela v davu s uzlem zázvoru, špinavým kloboukem a kousnutím od blechy.

Sousto – jakkoli malé – se ukázalo být dostatečně velké na to, aby spolкло téměř polovinu známého světa.

Během pouhých několika dní se následná epidemie přehnalala čínskou vesnicí jako tsunami. Děti, které měly nejbliže k zemi a ke zvířatům a hmyzu, které se po ní plazí, onemocněly a zemřely jako první. Míra nemocnosti v důsledku infekce byla obrovská.

mrazivé, prudce stoupající na téměř sedmdesát pět procent. Mírná zima nabízela ideální podmínky pro šíření nemoci a nadcházející teplejší počasí by bylo pro lidi ještě ničivější a pro bakterie hojnější. Ačkoli peklo není oddáno radosti, v onom okamžiku tragické lidské náklady Lucifael poskakoval. Člověk byl zralý.

Teplé podmínky byly ideální k tomu, aby Smrti nabídly hojnou úrodu, Smrt, která stála neustále připravená s nabroušenou a lesklou kosou v ruce jako ostřílený námezdní dělník dychtivě připravený sklídit hojnost.

Ti, kteří byli nakaženi morem, zemřeli náhle, protože bakterie důkladně zničila jejich imunitní systém. Napadla lymfatické uzliny až do prasknutí, čímž je učinila nepoužitelnými. Tělo oběti mělo málo času na obranu, než se zcela zhroutilo. Krvácející krev se hromadila pod kůží obětí v černých skvrnách a jejich infikované tělesné tekutiny – krev, pot a odpady – se šířily děsivým zápachem.

Dýmějový mor byl jedním z nejchytřejších pekelných plánů. Lucifaelin dech byl lstivý a její touhou bylo úplné zničení jejich protivníků. Mor byl tedy chemickým měňavcem: čeho nedosáhl v jedné formě, dosáhl v jiných. Nemoc se změnila a druhá vlna infekce se temně rozprostřela po poli lidského života a poté třetí vlna. Plicní mor infikoval plíce svých obětí a množil se tam tak rychle, že hrudní dutina nešťastné oběti během několika dní po infekci otekla a naplnila se krví. Ačkoli někteří dýmějový mor přežili, plicní mor nebral žádné zajatce. A co hůř, infekce se snadno přenášela kašlem nebo kýcháním – smrt naplňovala každý vzduch.

Třetí forma infekce se ukázala jako nejsmrtelnější ze všech. Septický mor napadl krev a naplnil každou částičku tělesné tkáně divoce se množícím bacilem. Oběti umíraly během několika hodin, jejich vnitřní orgány doslova zkapalnily v kalužích vysoce nakažlivé krve. Stejně jako plicní forma moru byla septická infekce téměř stoprocentně smrtelná.

Mor se rychle šířil od svého zdroje a zachvátil krajinu. Tři čtvrtiny všech okolních vesnic a měst, které byly nyní vystaveny moru, byly během několika dní zdecimovány. V následujících týdnech ležely na otevřených polích statisíce nakažených mrtvých, protože jen málokdo se je odvážil pohřbít ze strachu z nákazy. Populace much prudce vzrostla a hnijící těla se stala skvělými líhněmi pro jejich larvy. V rozvinutějších oblastech země byl zápach zčernalých, nafouklých mrtvol tak koncentrovaný, že mrtvou vesnici bylo cítit téměř deset mil po větru. Začala masová migrace, když desítky tisíc lidí hledaly útočiště v odlehlých, neobydlených oblastech.

I během panické prchlivosti se cestovatelé vyhýbali zavedeným silnicím, které byly poseté hnijícími pozůstatky lidí, někdy i celých vesnic. Venkovské cesty byly často blokovány povozy plnými mouch, stále připojenými k mrtvým koním. Smrt a rozklad byly všude. Mor vládl a lidé byli jeho otroky. Velký mor si během šestnácti těžkých let vyžádal více než třicet pět milionů čínských životů a stále nebyl ukojen. Mor tiše pochodoval do Mezopotámie a Malé Asie a ničil je stejně jako Čínu, přeháněl se celými kontinenty jako nějaká pomstychtivá, loupeživá horda.

Nemoc se šířila všemi žilami asijské civilizace a sledovala obchodní stezky, které se táhly srdcem Mongolska. Hedvábná stezka, starobylá karavanní trasa, která přivážela zboží z Východu do Středozemního moře, nyní vedla Smrti ustanovenou služebnici do Evropy. Smrt vsutku dýchala nad zemí jako odporný vánek a zamořovala vzduch žluklým zápachem hniloby. Její nesvatý zápach byl tak silný, že znecitlivěl i nebesa. Tak se stalo, jak se to v dějinách vždycky stává, že Lucifaelino poselství se rozláhlo po celé zemi - brzy si získá zpět tu svou.

[Konec 1. kapitoly]

Toto literární dílo vzniklo

výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~